

Пролог

Варто мені заплющити очі — й одразу починають програватися спогади, повертаючи мене до самого початку.

Кілька сторінок перегортається, коли до книгарні заходить він. Одягнутий у джинсову куртку із заковченими рукавами та білий светр під низом. Це вже третій його візит, відколи я почала працювати тут два тижні тому. Його звуть Сем Обаяші, мій однокласник на заняттях з англійської. Я видивлялася у вікно всю свою зміну, гадаючи, чи завітає він знову. Якимось так склалося, що ми ще жодного разу не розмовляли. Він просто оглядає книжки, поки я обслуговую покупців або ж поповнюю полиці. Не знаю, чи він щось шукає, чи йому просто подобається атмосфера в книгарні, чи, може, він приходить побачитися зі мною.

Я саме знімаю книжку з полиці, міркуючи, чи він знає моє ім'я, коли помічаю через прогалину проблиск карих очей, які дивляться на мене з іншого боку. Тиша западає на незручно довгу мить. Він усміхається й от-от має щось сказати... але я засовую книжку на місце поміж нас,

перш ніж він устигає це зробити. Підхоплюю ящик і поспішно заходжу в підсобку. *Та що зі мною не так? Чому я не всміхнулася у відповідь?* Подумки сварячи себе за втрачену нагоду, я набираюся рішучості, щоб повернутися та познайомитися з ним. Однак, коли я виходжу з підсобки, його вже немає.

На прилавку знаходжу дещо нове — цвіт сакури, складений із паперу. Я покрутила його в руках, милуючись роботою.

Це Сем залишив?

Якщо не баритися, я досі можу його наздогнати. Проте варто мені вибігти за двері — усе розчиняється, я опиняюся посеред галасливої кав'ярні на розі Третьої вулиці майже двома тижнями пізніше.

Круглі столики вириваються із дерев'яної підлоги, підлітки гуртуються довкола них, роблячи фотки й попиваючи з керамічних чашечок. На мені дещо завеликий светр, вичесане русьве волосся заколото на потилиці. Чую голос Сема, перш ніж він трапляється мені на очі. Приймає чиесь замовлення за стійкою. На його плечі спадає темне волосся. Можливо, це через фартух, але він здається вищим із-за стійки. Я прямую до столика в дальньому куті кав'ярні, де кладу свої речі. Неквапно розкладаю зошити, взиваючи сміливість наважитися підійти до нього, хоча б щоб замовити каву. Проте, коли я відриваю погляд від столу, він уже стоїть поруч, тримає чашечку гарячого напою в руках.

— *Ой...* — мене лякає його раптова поява. — Це не мое.

— Так, я знаю, ти замовляла її минулого разу, — каже Сем, усе одно ставлячи чашку на стіл. — Лате з лавандовим медом, правильно?

Я здивовано споглядаю чашечку, потім — стійку, біля якої крутиться чимало людей, а тоді знову переводжу очі на нього.

— Мені там розрахуватися?

— Та ні, — сміється він. — Тобто коштом закладу. Не переймайся.

— Ох.

Западає тиша. *Ну скажи щось, Джулі!*

— Якщо бажаєш, можу принести тобі чогось іншого, — пропонує він.

— Ні, це підійде... тобто... дякую.

— Немає за що, — каже він далі, усміхаючись і просуваючи руки в кишені фартуха. — Тебе ж звати Джулі, правильно? Я Сем.

З останніми словами він указує на нашивку з іменем.

— Я знаю, ми з тобою в одній групі з англійської.

— Точно. Ти вже завершила читання?

— Іще ні.

— Поталанило, — зітхає він. — Я теж.

Знову мить тиші. Від нього легенько віє корицею. Ми обоє не знаємо, що сказати. Я озираюся в приміщенні.

— У тебе зараз перерва?

Сем дивиться на стійку, потираючи підборіддя.

— Ну, менеджера сьогодні немає, тому можна сказати, що так.

Самовдоволена усмішка.

— Певна, що ти на неї заслуговуєш.

— Це вже п'ята за сьогодні, але хто їх там рахує?

Ми сміємося разом. Мої плечі трохи розслабляються.

— Ти ж не проти, якщо я сяду поруч?

— Звісно...

Я відсовую свої речі вбік, звільняючи йому стілець.

— То ще раз: звідки ти приїхала? — запитує Сем.

— Із Сіетла.

— Чув, що там постійно дощить.

— Так, є таке.

Я усміхаюся, ми сидимо разом, наша перша розмова. Обговорюємо школу й заняття, різні дрібнички з наших життів: він має молодшого брата, любить документальні фільми про музику, грає на гітарі. Час від часу його очі метаються по кімнаті, ніби він теж нервується. Але вже за кілька годин ми сміємося, немов давні друзі. Надворі починає заходити сонце, відкидаючи промені через вікно. Його шкіра майже золотава в такому світлі. Цього важко не помітити. Ми розриваємо погляд й усвідомлюємо, скільки сплинуло часу, тільки коли у дверях з'являються друзі Сема, кличучи його на ім'я.

Дівчина з довгим білявим волоссям кладе руку на Семові плечі, обіймаючи його ззаду.

— А це хто? — її погляд ковзає по мені.

— Джулі, нещодавно сюди переїхала.

— Ага... і звідки ж?

— Із Сіетла, — відповідаю я.

Вона не спускає з мене очей.

— Це моя подруга Тейлор, — каже Сем, плескаючи по руці, що досі лежить на його плечі. — Ми збиралися піти в кіно. Моя зміна закінчується за годину. Ходити з нами.

— Там показують психологічний трилер, — зауважує Тейлор. — Тобі навряд чи сподобається.

Ми презираємося. Не знаю, чи вона навмисно грубить. На столі вібрує мій телефон — я помічаю, котра зараз година. Таке відчуття, ніби виринула з мрійливого сну.

— Нічого, мені все одно, напевно, варто повертатися додому.

Щойно я підводжуся з-за столу, Тейлор одразу займає моє місце. Цікаво, чи між ними щось є. Я махаю на прощання, а втім, перш ніж піти, підходжу до стійки. Коли думаю, що Сем не дивиться, дістаю з наплічника паперову квітку й залишаю її поруч із касою. Я цілий тиждень переглядала уроки, як скласти цвіт сакури — такий самий, як знайшла в книгарні. Проте для моїх невмілих рук це виявилось заважким. Лілію було скласти легше.

Я застібаю наплічник і поспішно виходжу через двері кав'ярні, наступної миті я вже сиджу на ганку свого дому, розглядаючи газон. Уранішня роса ще досі встеляє траву. Під'їжджає машина Сема з опущеним вікном. Він написав мені минулого вечора:

Привіт. Це Сем. Я щойно отримав водійське посвідчення!

Хочеш, підкину до школи завтра?

Можу забрати тебе дорогою туди.

Я сідаю на пасажирське місце й зачиняю двері машини. У ніс мені вдаряє приємний аромат цитрусових і шкіри. *Це в нього одеколон?* Сем поправляє свою джинсову куртку, поки я пристібаюся. USB-кабель тягнеться від стереосистеми до його телефона в підскляннику. На фоні лунає якась пісня, але я її не знаю.

— Якщо бажаєш, можеш змінити музику, — каже Сем. — Ось тут, під'єднай свій телефон.

Я відчуваю наплив паніки, пальці міцно стискають телефон. Я поки не хочу, щоб він знав, що я слухаю. *А що, як йому не сподобається?*

— Ні, мені підходить.

— О, то тобі теж подобається *Radiohead*?

— А кому ні? — кажу я.

Тиха поїздка районними вуличками. Час від часу ми презираємося, я намагаюся вигадати, як завести розмову. Помічаю над заднім сидінням піджак, підвішений на руків'ї.

— Це твоя машина?

— Ні, татова, — каже Сем, збавляючи гучність. — Він не працює у четвер, це єдиний день, коли я маю нагоду на ній проїхатися. Проте я збираю гроші на власну. Тому й улаштувався в кав'ярню.

— Я теж збираю.

— На що?

Кілька секунд роздумую.

— Напевно, на коледж. А може, на квартиру після переїзду чи щось таке.

— Ти вже кудись їдеш? Ти ж щойно переїхала сюди. Я не певна, що йому на це відповісти.

— Отже, це *таємниця*... — киває він.

Це викликає в мене усмішку.

— Можливо, розповім іншим разом.

— Як скажеш, — Сем переводить на мене погляд. — То як щодо наступного четверга?

Я стримую сміх, і саме цієї миті ми повертаємо на шкільну стоянку. Хоча поїздка тривала й недовго, я відчуваю, що четвер швидко стає моїм улюбленим днем тижня.

Спогад знову перемінюється. Світло відблискує від підлоги спортзалу, гучно гуде музика, я ступаю під арку

зі срібних і золотих кульок. Це вечір шкільного балу. Навколо жодного знайомого обличчя. На мені нова темно-синя атласна сукня із широким подолом, яку ми вибрали разом із мамою. Глядячи в дзеркало, я ледве впізнаю сама себе через незвично заколото довге волосся. Я хотіла залишитися вдома, але батьки змусили прийти сюди — шукати собі нових друзів. І мені зовсім не хотілося їх розчарувати. Останню годину я простояла, обпираючись на холодну цементну стіну та споглядаючи, як унизу майданчик наповнювався людьми, що танцювали та сміялися. Час від часу я перевіряю телефон, удаючи, ніби когось чекаю, але насправді просто дивлюся на порожню заставку. Можливо, це була помилка.

Утім, дещо не дає мені піти. Сем казав, що, можливо, завітає сюди. Я написала йому кілька годин тому, але він не відповідає. Можливо, іще не зазірав у телефон? Коли музика вповільнюється і юрба починає розходитися, я полишаю своє місце під стіною і спускаюся до майданчика, де починаю його шукати. Це займає якийсь час, але варто йому трапитися мені на очі, і я відчуваю, як усередині все неначе обірвалося. Он він, повільно танцює, тримаючи в обіймах Тейлор. Мій шлунок неначе звернувся в жмут. *Навіщо я сюди прийшла?* Варто було залишатися удома. Не потрібно було йому писати. Я розвертаюся, перш ніж хтось помітить мене, і квалливо прямую до виходу зі спортзалу.

Ніч розгортає довкола мене свої обійми, музика приглушується, дихати стає легше. Освітлена ліхтарями стоянка здається настільки непорушною після гамірного майданчика. Ніч видалася імристою. Варто піти додому, доки не розпочався дощ. Думаю написати мамі, щоб